

Homes i dones que viuen la seva fe i la contagien

Francesc Conesa, bisbe de Solsona

Per a proposar la fe en la societat actual són necessaris, sobretot, homes i dones que visquin la vida nova del deixeble. Allò que va atraure aquells primers deixebles no van ser llargs discursos ni sermons buits, sinó el testimoni transformador d'uns cristians que viuen en profunditat l'amor, que gaudien amb la seva fe i transmetien una forta esperança que omplia la vida de sentit. Només uns homes nous seran capaços de sembrar la llavor de Jesús en el cor dels altres.

«Predica l'evangeli en tot moment, i quan calgui, utilitza les paraules»

Són necessaris testimonis, persones que anunciïn la fe des de les seves pròpies vivències. La primera cosa és el testimoni i després venen les paraules. Sant Pau VI deia, en un text freqüentment citat, que «l'home contemporani escolta més de gust els testimonis que els mestres, i si escolten els mestres és perquè són testimonis» (*Evangelii nuntiandi*, 41). Hi ha una frase de sant Francesc d'Assís que li agrada repetir al papa Francesc: «Predica l'evangeli en tot moment, i quan calgui, utilitza les paraules.» El que convenç és el testimoni personal: l'alegria de qui viu la seva fe, el petit gest d'amor als altres (una carícia, donar menjar a un malalt, tenir cura d'un avi) o l'aposta decidida per la fraternitat.

La llum de la fe, la gràcia que suposa haver-nos trobat amb Crist i la joia que brolla d'aquesta experiència s'irradien als altres. Per això sant pare Francesc va dir en la seva primera encíclica que «la fe es transmet per con-

tacte, de persona a persona, com una flama encén una altra flama» (núm. 37). Un cristià no pot atorgar als altres el do de la fe, però sí que pot compartir amb ells una experiència que l'omple de plenitud i sentit. Cada cristià pot «contagiar» als altres l'entusiasme que suscita haver trobat Crist i participar de la seva amistat.

Crec que hi ha tres actituds fonamentals que ha de tenir el nostre anunci de Jesucrist. La primera és l'entusiasme, «l'alegria missionera». Entre les temptacions més fortes dels evangelitzadors se situa el desànim, perdre la força, l'entusiasme en l'anunci de l'Evangelí. No s'evangelitza amb cara de cogombrets amb vinagre. A Crist només el podem anunciar des de l'alegria. Hi ha una altra virtut molt important de l'evangelitzador, que és la paciència. «L'evangelització té molt de paciència», ens diu en *Evangelii gaudium* (núm. 24). Per això necessitem ser molt conscients que la nostra labor és la de sembrar, un altre farà créixer i altres arplegaran els fruits. Cal ser perseverants, sembrar i esperar pacientment que la llavor creixi i un dia pugui donar fruit. No cal tenir pressa per veure els fruits. Finalment, penso que hem de recuperar l'audàcia dels primers temps. El llibre dels Fets explica que els apòstols parlaven amb *parresia* (Ac 4,31), és a dir, amb audàcia, amb claredat i franquesa. Avui són molts els cristians que estan acomplexats amb la seva fe i no gosen manifestar-la públicament. Però no ens podem deixar acomplexar. No podem perdre la llibertat d'anunciar en qualsevol lloc la paraula d'esperança que és l'Evangelí.

(De la conferència «Creure en Jesucrist en una societat plural»)

